

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

14 декември 1982 година*

„Реклама на алкохолни напитки”

По обединени дела 314 до 316/81 и 83/82

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда съгласно член 177 от Договора за ЕИО от страна на Tribunal de grande instance de Paris (Франция), в делата, висящи пред този съд между,

от една страна,

Procureur de la République (Окръжен прокурор)

и по първите три групи дела,

Comité national de défense contre l'alcoolisme (Национален комитет за защита срещу алкохолизма), сдружение с идеална цел със седалище в Париж, граждански ищец,

и от друга страна,

- **Alex Waterkeyn, Jean Giraudy, Jacques Dauphin, Henri Renouard-Larivière, Claude Douce, Henri Lejeune, Marc Poulbot, Maurice Brébart, Dominique Ferry, Michel Houssin, Daniel Filipacchi, Marie-Denise Brésarda, по съпруг Servan-Schreiber и дружествата**, отговорни по гражданското право (дело 314/81),

- **Jean Cayard, André Gayot, Marcel Minckes, Paul Pictet, Olivier Chevrillon, Daniel Filipacchi и дружествата**, отговорни по гражданското право (дело 315/81),

- **Rodolphe Joël, Pierre de Robinet de Plas и дружествата**, отговорни по гражданското право (Дело 316/81),

- **Jean Cayard, Jean-Claude Decaux, Jacques Zadok, Jacques Foby, René Martaud, Marcel Minckes, André Boussemart, Maurice Brébart и дружествата**, отговорни по гражданското право (дело 83/82)

относно действието в рамките на френския вътрешен правен ред, и по специално по отношение на членове L. 1, L. 18 и L. 21 от Code des débits de boissons et des mesures contre l'alcoolisme (Кодекс за продажбата на дребно на напитки и мерките срещу алкохолизма), на член 30 от Договора за ЕИО и Решението на Съда на ЕО от 10 юли 1980 г. относно рекламирането на алкохолни напитки,

СЪДЪТ,

---

* * Език на производство то: френски.

в състав: г-н J. Mertens de Wilmars, председател, г-н P. Pescatore и г-н A. O'Keefe, председатели на състав, г-н G. Bosco, г-н T. Koopmans, г-н O. Due и г-н Y. Galmot, съдии,

генерален адвокат: г-жа S. Rozès,

секретар: г-н J. A. Pompe, заместник-секретар,

постанови настоящото

Решение

1. С две съдебни решения от 30 януари 1981 г. и съдебно решение от 12 февруари 1981 г., които са постъпили в Съда на 18 декември 1981 г. и съдебно решение от 6 януари 1982 г., което е постъпило в Съда на 8 март 1982 г., Tribunal de grande instance de Paris (Окръжния съд в Париж), е поставил по силата на член 177 от Договора за ЕИО два преюдициални въпроса относно тълкуването на член 171 от Договора, за да получи указания за заключенията, които трябва да се извлекат от Решението от 10 юли 1980 г. (по дело Комисията/Френската република, 152/78, Recueil, стр. 2299), с което Съдът заявява, че „Френската република, като урежда по един дискриминационен начин рекламирането на алкохолни напитки и като поддържа така пречките пред свободата на търговията в Общността, не е изпълнило задълженията си по член 30 от Договора за ЕИО”.

2. Преюдициалните въпроси, поставени от Tribunal, сходни в четирите дела, са били повдигнати в рамките на наказателни преследвания, насочени, за нарушение на разпоредбите на Code des débits de boissons et des mesures contre l'alcoolisme (наричано по-нататък Code), срещу отговорните длъжностни лица на различни предприятия - производители или вносители на алкохолни напитки, рекламни агенти или издатели - поради рекламни кампании за насърчаване на различни алкохолни напитки, а именно аперитив, произведен във Франция (дело 314/82), две марки порто, внесено от Португалия (дела 315 и 316/81) и една уиски, внесено от Обединеното кралство (дело 83/82).

3. Пред Tribunal, подсъдимите поддържат, че разпоредбите на Code, в чието нарушение са обвинени, са били обявени за несъвместими с правото на Общността с Решение от 10 юли 1980 г., и че трябва да бъдат освободени от всякакво преследване.

4. Като смята, че в случая е необходимо да се определи дали правото на Общността, както е определено от това решение, прави членове L. 1, L. 17, L. 18 и L. 21 от Code директно и незабавно неприложими, Tribunal е поискал от Съда да уточни въздействието на своето решение от 10 юли 1980 г. като вземе предвид разпоредбите на член 171 от Договора.

5. В производството пред Съда, подсъдимите са изложили вижданията си, според които Решението от 10 юли 1980 г. има „общо въздействие” доколкото Съдът е осъдил в неговата цялост френския режим за рекламирането на алкохолните напитки, така както е определено от Code. Следователно не е необходимо да се разграничават

според произхода съответните продукти; по-специално, не е разрешено да се установява разлика в третирането в ущърб на националните продукти по отношение на продуктите, внасяни от други държави-членки на Общността. Подсъдимите са подчертали, че това „общо въздействие” е признато във Франция в решенията на няколко районни и апелативни съдилища.

6. Това виждане е оспорвано от Comité national de défense contre l'alcoolisme, граждански ищец в производството, заведено пред националния съд от Комисията и от френското правителство. Те са на мнение, че Съдът е установил противопоставяне между френското законодателство и член 30 от Договора само доколкото търгуването на алкохолни продукти с произход от друга държава-членка е предмет, правно или фактически на по-строги разпоредби, отколкото тези, които се прилагат по отношение на конкурентните национални продукти. Що се отнася до продуктите, внасяни от Португалия, Комисията и френското правителство посочват, че член 30 от Договора за ЕИО урежда единствено търговията в Общността, и че режимът, който се прилага към тези продукти зависи от споразумението за свободна търговия, сключено на 22 юли 1972 г. с тази държава (ОВ L 301, стр. 164), без да накърнява определянето на въздействието от това споразумение по този въпрос.

7. С оглед на съмненията, които така са възникнали след Решението от 10 юли 1980 г. е необходимо да се припомни неговия обхват преди да се отговори на въпросите, поставени от Tribunal.

По обхвата на Решението от 10 юли 1980 г.

8. Припомня се, че искът на Комисията, който е в основата на Решението от 10 юли 1980 г. цели да се установи, че Френската република не е изпълнила задълженията си по член 30 от Договора за ЕИО като урежда по един дискриминационен начин рекламирането на алкохолни напитки в ущърб на продуктите с произход от други държави-членки. Комисията изтъква, че режима, както е определен от Code, е структуриран по такъв начин, че рекламирането на някои внасяни алкохолни продукти е забранено или е предмет на ограничения, докато рекламирането за конкурентните национални продукти е напълно свободно или по-малко ограничено.

9. В своето решение, Съдът установява, че правната уредба за рекламиране на алкохолни напитки, предвидена в Code, противоречи на член 30 от Договора за ЕИО доколкото представлява непряко ограничение на вноса на алкохолни продукти с произход от други държави-членки, доколкото търгуването на тези продукти е предмет, правно или фактически, на по-строги разпоредби, отколкото тези, които се прилагат по отношение на националните или конкурентните продукти.

10. В тази връзка, Съдът е подчертал, по-специално, че тъй като попадат под данъчните договорености, които се прилагат към френските естествено сладки вина те се ползват от режим на свободна реклама, докато внасяните естествено сладки и ликьорни вина подлежат на режим на ограничено рекламиране; Също така, докато дестилираните алкохоли, типични за националното производство, като рома и алкохолите, получени от дестилацията на вина, ябълкови вина или плодове, се ползват

от пълна свобода по отношение на рекламата, която е забранена по отношение на сходни продукти, които са основно внасяни продукти, а именно зърнените алкохоли като уиски и хвойнова спиртна напитка.

11. Противно на тезата, поддържана от подсъдимите, Решението от 10 юли 1980 г. засяга единствено третирането, прилагано по отношение на продуктите, внасяни от други държави-членки и френското законодателство противоречи на член 30 само доколкото определя правила, които са по-малко благоприятни към тези продукти, отколкото към националните продукти, които могат да се разглеждат в конкуренция с тях.

12. То една страна следва, че неизпълнението на задълженията, установени от Съда не засягат правилата, приложими към националните продукти и, от друга страна, че Съдът не е призван да произнесе относно правилата, приложими към продуктите, внасяни от трети страни. Единствената последица, която трябва да се изведе от Решението, посочено в преюдициалните въпроси е следователно, че що се отнася до рекламирането, Френската република трябва да третира алкохолните продукти с произход от други държави-членки по същия начин като конкурентните национални продукти и следователно тя трябва да преразгледа класифицирането, определено в член L. 1 от Code, доколкото води до поставяне в неравностойно положение, правно или фактически, на някои продукти, внасяни от други държави-членки.

По въздействието на Решението от 10 юли 1980 г.

13. Съгласно член 171 „ако Съдът установи, че държава-членка не е изпълнила задължение, което произтича от настоящия договор, тази държавата е длъжна да предприеме необходимите мерки с оглед изпълнението на решението на Съда”.

14. В съответствие с тази разпоредба, всички органи на засегнатата държава-членка са задължени да гарантират, в областите на съответните им правомощия, изпълнението на Решението на Съда. Ако Решението установи несъответствието с Договора на някои законодателни разпоредби на държава-членка, то тогава органите, които участват в упражняването на законодателната власт, са задължени да изменят съответните разпоредби, така че да ги приведат в съответствие с изискванията на правото на Общността. От своя страна, съдилищата на засегнатата държава-членка са задължени да гарантират, при изпълнението на техните задължения, спазването на Решението.

15. Въпреки това в това отношение трябва да се подчертае, че целта на решенията, постановени по силата на членове 169 - 171 е главно да се определят задълженията на държавите-членки в случай на неизпълнение на техните задължения. Правата в полза на лицата произтичат от самите разпоредби на правото на Общността, които имат пряко въздействие във вътрешния правен ред на държавите-членки, какъвто е случаят на член 30 от Договора относно забраната на количествените ограничения и на всички мерки с равностоен ефект. Въпреки това, когато Съдът е установил неизпълнение от държава-членка на едно такова задължение, националният съд е този, който по силата на властта, отдадена на решението на Съда, да вземе предвид, ако е необходимо,

правните елементи, определени в него, за да определи обхвата на разпоредбите на правото на Общността, които има задължението да прилага.

16. Следователно на поставените въпроси трябва да се отговори, че, ако Съдът в рамките на производството съгласно членове 169 - 171 от Договора, установи несъответствието на законодателството на държава-членка със задълженията, които произтичат от Договора, съдилищата на тази държава са задължени по силата на член 171 да изведат последиците от Решението на Съда, като се приема обаче, че правата, които принадлежат на лицата произтичат не от това решение, а от самите разпоредби на правото на Общността, които имат пряко въздействие във вътрешния правен ред.

По съдебните разноски

17. Разходите, направени от френското правителство и от Комисията на Европейските общности, които са представили становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред националния съд, последният следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася по въпросите, поставени пред него от Tribunal de grande instance de Paris със съдебни решения съответно от 30 януари 1981 г., 12 февруари 1981 г., 30 януари 1981 г. и 6 януари 1982 г., реши:

Ако Съдът в рамките на производството съгласно членове 169 - 171 от Договора, установи несъответствието на законодателството на държава-членка със задълженията, които произтичат за нея от Договора, съдилищата на тази държава са задължени по силата на член 171 да изведат последиците от Решението на Съда, като се приема обаче, че правата, които принадлежат на лицата произтичат не от това решение, а от самите разпоредби на правото на Общността, които имат пряко въздействие във вътрешния правен ред.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 14 декември 1982 година.

Подписи